

РЕШЕНИЕ

№ 4675

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10431** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат Я. Х. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, офис 26 срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221020004970-091-001/22.04.2021 г., в частта, в която е потвърден с Решение № 1245/16.08.2021 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

С оспорения РА, първоначално за [фирма] е начислен ДДС общо в размер на 5 543,16 лв., отказан е данъчен кредит в размер на 65 910,00 лв. и са начислени лихви за забава общо в размер на 82,45 лв.

В жалбата, от съда се иска РА да бъде отменен изцяло, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че органите по приходите са подхождали формално при събирането на доказателствата и най-вече при тълкуването им, не са изследвали истинската воля на страните по договора, сключен между [фирма] и [фирма] и не са установили всички релевантни за спора обстоятелства. Според оспорващия, изводите на органите по приходите и на решаващия орган са в противоречие с действащото законодателство, касаещо договорите за изработка и свързаното с тях плащане на задатък, гарантиращ изпълнението на договора. Твърди се, че страните по договора са дефинирали детайлно своите отношения и са се съгласили [фирма] да произведе по поръчка на жалбоподателя конкретни вещи – негазирани безалкохолни напитки в

точно определени разфасовки. [фирма] е разполагало с необходимите машини и разрешителни за бутилиране на вода и безалкохолни напитки, а страните вече са имали дългогодишни отношения, по повод бутилирането и етикирането на вода с търговско наименование "P. H₂O". Цените на напитките също са договорени, а количествата е следвало да се конкретизират ежемесечно. [фирма] е започнала дейността по набавянето на аромати, изработката на етикети и бутилки за напитките още преди сключването на процесния договор.

Предвид на епидемичната обстановка и свързаната с нея икономическа стагнация в страната през 2020 г. оспорващият е бил принуден да спре изпълнението на проекта.

Съгласно клаузите на сключения договор, платените по процесните фактури суми, представляват частично плащане на стойността на договорените услуги, което служи едновременно и като доказателство за възникналото облигационно отношение. Тези суми не са гаранционен депозит, защото според договореното изпълнителят ще ги усвоява частично при изпълнение на съответна част от поръчката, т.е. в случая безспорно е доказано, че става въпрос за авансово плащане, представляващо облагаема доставка.

Процесните фактури отговарят на изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС и от една страна са били свързани с анекса от 02.03.2020 г. към договора от 01.08.2018 г., а от друга с договора от 15.05.2020 г., който носи всички белези на договор за изработка.

Във връзка с констатираната липса на стоки и начисления ДДС за бракувани стоки, се инвокират доводи, че според инвентарните книги не се установява липса на стоки. Констатациите по отношение на липсващите стоки в количество от 11 486 броя са непълни и неясни, в резултат на което жалбоподателят няма възможност да упражни правото си на защита. В РА не се съдържат констатации за липси, а само механично са пренесени констатации в тази насока от РД. Няма и данни, какъв е вида на липсващите стоки и как е определена стойността им. В РД органите по приходите са приели, че се касае за различни артикули със средна стойност от 0,29 лв., което е твърде общо и неточно и не може да послужи като основание за доначисляване на данъка. Част от заприходените стоки са върнати на доставчика [фирма], за което е издадено кредитно известие. По отношение на друга част от стоките са съставяни протоколи за брак и е начислен дължимия ДДС.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият се представлява от адвокат Х., който поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт М. намира жалбата за неоснователна и недоказана, като моли същата да бъде отхвърлена, позовавайки се на мотивите, изложени в потвърдителното решение. Представени са и подробни допълнителни писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на № P-22221020004970-020-001 от 17.08.2020 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчните периоди от 01.04.2020 г. до 30.06.2020 г. Със Заповед за

изменение на Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221020004970-020-002 от 24.11.2020 г. е разширен обхватът на ревизията, като са включени данъчни периоди от 01.07.2020 г. до 31.10.2020 г. Със ЗИЗВР № Р-22221020004970-020-003 от 30.11.2020 г. е удължен срокът за приключване на производството до 29.01.2021 г.

Всички заповеди се издадени от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

Резултатите от ревизията са обективирани в издаден, в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК ревизионен доклад /РД/ № Р-22221020004970-092-001 от 17.03.2021 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу РД не е постъпило писмено възражение.

След приключване на ревизионното производство е издаден РА № Р-22221020004970-091-001 от 22.04.2021 г., от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите, направени от органите по приходите. РА е отменен в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди от м.06.2020 г. до м. 09.2020 г. и е изменен в частта на установения резултат по ЗДДС, за: установения с РА резултат за периода 01.04.2020 г. – 30.04.2020 г. ДДС за възстановяване в размер на 1 054,13 лв., определям на ДДС за възстановяване в размер на 1 247,18 лв.; установения с РА резултат за периода 01.05.2020 г. – 31.05.2020 г. ДДС за възстановяване в размер на 2 745,85 лв., определям на ДДС за възстановяване в размер на 3 132,11 лв.; установения с РА резултат за данъчен период 01.10.2020 г. – 31.10.2020 г. ДДС за възстановяване в размер на 547,32 лв., определям на ДДС за възстановяване в размер на 2 617,88 лв. В останалата част РА е потвърден.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решението на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място] е връчено на оспорващия по електронен път на 03.09.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 14.09.2021 г. (вх. № 53-04-746), т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и законни интереси и следователно е подлежащ на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

I. Фактически установявания:

1. По отношение на издадените фактури от [фирма].

[фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 56 983,33 лв. през данъчни периоди м. 04.2020 г. и м. 05.2020 г. по 4 фактури за авансови плащания, издадени от [фирма]. Представен е договор от 15.05.2020 г. между [фирма], в качеството на възложител и [фирма], в качеството на изпълнител.

Съгласно договора, възложителят заплаща на изпълнителя парична сума в размер на 677 250,00 лв. без ДДС, срещу задължение на изпълнителя, посочени в чл. 2 от същия. Сумата представлява задатък и гарантира сключването и изпълнението на договора. Съгласно чл. 2 в замяна на заплатената от възложителя сума, изпълнителят се задължава: 1. Да бутилира и етикетира бутилки безалкохолна негазирана напитка с обем 0,3 л. по проект на възложителя, на единична цена 0,28 лв. без ДДС; 2. Да бутилира и етикетира бутилки безалкохолна негазирана напитка с обем 0,5 л. по проект на възложителя, на единична цена 0,32 лв. без ДДС. Страните се съгласяват, че част от сумата в размер на 661 750,00 лв., без включен ДДС, е преведена в полза на изпълнителя като аванс на основание Анекс №1 от 02.03.2020 г. към Рамков договор за продажба и доставка на стоки, сключен между страните през 2018 г. По изричната воля на възложителя и изпълнителя Анекс №1 от 02.03.2020 г. е прекратен и извършеното плащане се счита от страните като аванс, платен по настоящия договор. Плащанията се извършват по банков път по посочена от изпълнителя банкова сметка. На последния ден от всеки месец, възложителят и изпълнителят подписват протокол, в който се уточняват извършените услуги и предадената стока във връзка с услугите, на база на които се изчислява възнаграждението. В случай на предсрочно прекратяване и независимо от основанията за това, както и в случай, че бъде установено на база подписания между страните протокол, че изпълнителят реално е извършил услуги в по-малък обем, изпълнителят е длъжен или да върне на възложителя съответна част от авансово заплатеното възнаграждение, отговаряща на стойността на договорените, но реално неизвършени услуги или да продължи изпълнението на услугите по този договор до достигане на възнаграждение, отговарящо на авансово заплатеното. Изборът по предходното изречение трябва да бъде одобрен от двете страни в писмена форма.

Органите по приходите са направили заключение, че процесните фактури не могат да бъдат обвързани с плащане на аванс по конкретна облагаема доставка, защото липсва конкретност в представения договор от 15.05.2020 г. Посочено е, че са договорени конкретни разфасовки от неназовани безалкохолни негазирани напитки, в неизвестно количество за период от 24 месеца, определен в чл. 14 от договора. Отбелязано е, че не може да се обвърже плащането като аванс с каквото и да било задължение в хода на съвместната дейност на договориращите се страни, тъй като не са зададени параметри на сделката. Независимо, че в ал. 4 на чл. 3 се конкретизират „реално е извършил услуги в по-малък обем“ в договора не е даден обем, с който да бъде съпоставен. В чл. 15 от договора е договорено, че в случай на предсрочно прекратяване на договора, при хипотезата на чл. 14, ал. 2 и чл. 14, ал. 3 от същия, изпълнителят дължи неустойка в размер на 20% върху подлежащата на връщане сума. Органите по приходите са приели, че тази клауза, недвусмислено указва, че по същия е предоставен задатък, което означава, че уговореното плащане има гаранционна, обезпечителна и обезщетителна функция.

В РА е отбелязано, за периода на действие на предходното споразумение – Рамков договор от 01.08.2018 г. не е извършвано приспадане на авансите по издадените фактури за стоки, а сумата продължава да стои като салдо по сметка 402 „Доставчици по аванси“. Посочено е, че от 15.05.2020 г. до издаването на РД не са прихванати задължения на ревизираното лице към [фирма] от направените авансови плащания.

Органите на приходната администрация са приели, че паричните суми, преведени във връзка с договора от 15.05.2020 г., нямат характер на облагаеми доставки по смисъла

на ЗДДС. В противоречие с приложимото материално законодателство и без основание [фирма] е издал фактури за получени аванси, [фирма] неправомерно е упражнило право на приспадане на данъчен кредит.

За да се провери правилността на направените от органите по приходите изводи е необходимо да се обсъди заключението на допуснатата ССЧЕ.

Експертът е описал коректно наличните първични счетоводни документи и аналитични ведомости, представени в хода на ревизията. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Експертът посочва в заключението, че плащанията и получените фактури по Договора за изработка от 15.05.2020 г. са осчетоводени по счетоводна сметка 402-Доставчици по аванси, а плащанията по четирите процесни фактури са извършвани по банков път. Същите са отразени по банковите сметки, както при жалбоподателя, така и при [фирма]. В случая оформянето на фактурите като „авансово плащане от клиент“ не съдържа задължителната информация, която се изисква в чл. 114, ал. 1, т. 10 от ЗДДС, а именно - датата на която е получено плащането.

По отношение на счетоводната отчетност при договорите от 01.08.2018 г. и 15.05.2020 г., вещото лице посочва, че не е налице самостоятелност при воденето ѝ при двата договора. Самите плащания могат да бъдат разграничени, тъй като във платежните нареждания във връзка с получени фактури за стоки като основание фигурира „по фактури“. В платежните нареждания във връзка с платените аванси фигурира „аванси“. Фактурите, свързани с доставка на стоки са осчетоводени по счетоводна сметка 401-Доставчици, докато фактурите, свързани с платените аванси са осчетоводени по счетоводна сметка – 402-Доставчици по аванси. След извършена проверка и счетоводството на [фирма], вещото лице е установило, че през процесния период в дружеството са работили по трудови правоотношения 18 души на различни длъжности, като „пълнач“, „машинен оператор етикиране“, „водач мотокар“, „електротехник промишлено предприятие“, „ръководител производствени технологии“, „машинен оператор бутилиране“, „машинен оператор етикиране“. Проверяваното дружество стопанисва цех за бутилиране на минерална вода, който се намира в [населено място]. В счетоводството на компанията са заведени като активи гръмоотвод, компресорна система, помпена станция, трафопост, газовар, затваръчен блок, , инкубатор, инсталация за обезманганяване на вода, 3 бр. инсталации за пречистване на вода, бутилираща линия, 2бр. етикиращи машини, 2бр. палетизираща машина, 2бр. фолираща машина, 3бр. озоногенератор, пароструйна машина, пастьоризатор, 4бр. помпи, поточна линия за бутилиране, пълначка.

По делото беше изслушано заключение на съдебно-техническа експертиза, което съдът отново кредитира, като мотивирано и компетентно. Вещото лице е описало подробно машините и съоръженията, с които е разполагало [фирма], като общия му извод е, че същите са били достатъчни като капацитет и възможности да произведат безалкохолните негазирани напитки, предмет по договора от 15.05.2020 г. Налице са всички стерилизиращи, бутилиращи и етикиращи инсталации. [фирма] не е изпълнявало други договори със сходен предмет – производство на негазирани безалкохолни напитки, преди или след ревизирия период.

В периода 26.05.2020 г. до 23.10.2020 г., [фирма] е доставило на [фирма] 1 066 188

бутилки с натурална минерална вода (изворна и планинска) с разфасовки 0,300 л., 0,500 л., 1,200 л. и 19 л.

2. По отношение на констатираната липса на стоки и начислен ДДС.

В хода на ревизията и след анализ на инвентарната книга на краткотрайните материални запаси /движение на стоки/ органите по приходите са установили, че към 31.10.2020 г. са изписани стоки повече от продадените с разлика от 11 486 различни артикули на средна себестойност в размер на 0,29 лв. Предвид установената липса на стоки в размер на 2 756,64 лв. е начислен ДДС в размер на 551,33 лв. през м. 10.2020 г. на основание чл. 79, ал. 1 от ЗДДС.

През м. 10.2020 г. са бракувани стоки на стойност в размер на 828,45 лв. От ревизираното лице е начислен ДДС на бракувани стоки с данъчна основа в размер на 155,25 лв., т.е. ДДС в размер на 31,05 лв. На основание чл. 79, ал. 1 от ЗДДС органите по приходите са начислили данък в размер на 134,64 лв. на остатъка от стойността на бракуваните стоки в размер на 673,20 лв. Посочено е, че са бракувани 3 057 различни видове стоки, за които не са представени констативни протоколи, данни за вътрешни правила за бракуването на стоките, документи за причината за брака и съответното материално отговорно лице.

В заключението на СИЕ в тази връзка се посочва, че към края на ревизирания период 31.10.2020 г. видно от инвентарната книга са вписани 873 950 бр. За същия период са изписани 862 464 бр. Установената разлика е 11 486 бр. артикули, се установява от движението по счетоводна сметка 304-стоки, както следва: Дарения към физически и юридически лица – 2188 бр., 2. Брак - 252 бр., 3. Върната стока на [фирма] - 8964 бр. и 4. Европалети и транспорт - 82 бр.

Като допълнителни писмени доказателства по делото са приети извлечения от банковите сметки на [фирма] и [фирма].

II. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

1. ***По отношение на упражненото право на приспадане на данъчен кредит във връзка с извършените авансови плащания по договора от 15.05.2020 г.***

По силата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, когато, преди да е възникнало данъчно събитие по ал. 2, 3 и 4, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането (за размера на плащането), с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка.

Практиката по прилагането на визираната разпоредба е константна и на първо място изисква установяването на конкретна доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, насрещна престация за която се явява предварителното плащане. Само наличието на ясно идентифицирана доставка, по която е извършено предварително плащане, следва да се приема за авансово плащане по облагаема доставка. В случая, съдът не може да приеме, че предметът на доставката, по подписания договор от 15.05.2020 г. е ясно и конкретно определен. Касае се за бутилиране и етикиране на напитки. За извършването на тази дейност [фирма], безспорно е разполагало с необходимите машини и

съоръжения и нает персонал, според заключенията на СИЕ и СТЕ. От друга страна в договора, напитките за производството, на които са заплатени процесните аванси са индивидуализирани само като разфасовки (0,3 л. и 0,5 л.), цена и общ химичен и физичен състав – безалкохолни и негазирани.

Оспорващият твърди, че сам е щял впоследствие да предоставя на доставчика необходимите съставки – вкусове, есенции, етикети и т.н., както и да прави заявки за количествата напитки, които е следвало да бъдат бутилирани. Доказателства във връзка с предприети някакви действия тази връзка не са представени.

Изложеното дава възможност на съда да приеме, че независимост от постигнатите между страните договорености в посочения договор от 15.05.2020 г., същият е лишен от предмет, защото стоките, за които се твърди, че ще бъдат доставяни не са индивидуализирани нито по вид, нито по количество. В подкрепа на този извод е и практиката на СЕС. В Решение от 21.02.2006 г. BUPA Hospitals и Goldsbrough Developments по дело C-419/02, разширен състав на С. посочва, че за да стане данъкът изискуем по авансово плащане, цялата релевантна информация, засягаща данъчното събитие, а именно бъдещата доставка или изпълнения следва вече да са известни. Същото становище е застъпено и в т. 28 на Решение на СЕС от 19.12.2012г. по дело C-549/11. В конкретния случай липсва релевантна информация, засягаща данъчното събитие, тъй като такова изобщо не би могло да настъпи, поради липса на предмет на сделката.

На следващо място и като допълнение към изложеното, е необходимо да се посочи, че за да може едно лице да се възползва от правото си на приспадане на данъчен кредит за платен аванс, е задължително да докаже и обоснове връзката на аванса с конкретните параметри на облагаема доставка. Това обстоятелство следва както от разпоредбите на ЗДДС, уреждащи основанията за възникване на данъчен кредит – чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС и обезпечаващи механизма на функциониране на ДДС, така и в практиката на СЕС. В тази връзка е и Решение от 13 Март 2014 г. по дело C-107/13 [фирма]. В т. 36 е посочено, че за да бъде ДДС изискуем в случай на плащане преди настъпване на данъчното събитие, е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т.е на бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни, следователно стоките или услугите да са точно определени в момента на авансовото плащане. В решението си СЕС подчертава, че режимът на приспадане на ДДС съгласно Директива 2006/112 цели да увеличи точността на приспаданията така, че да осигури неутралитета на ДДС по начин, че осъществените на предходния етап операции да продължат да предоставят право на приспадане на данъчен кредит само доколкото служат за извършването на облагаеми с такъв данък доставки. Така този механизъм има за цел да създаде тясна и пряка връзка между правото на приспадане на платения ДДС и използването на съответните стоки или услуги за облагаеми впоследствие операции.

Тълкуването на разпоредбата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, налага извода, че за да възникване правото на приспадане на данъчен кредит в случай на плащане на аванс, е необходимо да се установи, че самата доставка е възможна и реална.

В разглеждания казус, анализът на постигнатите между страните съглашения в договора и предприетите впоследствие действия от тях, не дава възможност да се приеме, че те са имали истинска воля за осъществяването му, т.е. за реално производство и доставка на безалкохолните напитки.

От съдържанието на двата договора и от подписаните между [фирма] и [фирма] анекси става ясно, че сумата 677 250,00 лева, посочена в договора от 15.05.2020 г., служи като задатък при сключването и гаранция за изпълнението на договора. Едновременно с това, сума в същия размер е била предмет на друго договорно отношение между страните /аванс по договор от 01.08.2018 г./.

Съдът не може да не се съгласи с направения от органите по приходите извод, че в случая между страните са сключени два договора с характер на рамков договор, със сходни клаузи и с неиндивидуализиран напълно предмет. [фирма] не води отчетност, която да разграничава плащанията по двата договора. Воденето на подробна счетоводна отчетност, която е достатъчна за установяване на задълженията по този закон от органите по приходите е задължение, регламентирано в разпоредбата на чл.1 23 от ЗДДС, която от своя страна е хармонизирана с разпоредбата на чл. 242 от Директива 2006/112 и се сочи от С. като гаранция за предотвратяване на злоупотребата с право.

Действията на страните след 15.05.2020 г. също сочат наличие на привидност на постигнатите договорености и очевидно ненамерение за изпълнение на договора. Според заключението на СИЕ, не може да се направи точно разграничение и самостоятелност при счетоводната отчетност на двата договора, които са подобни по съдържанието на волеизявленията на страните. Органите по приходите са констатирани в тази връзка липса на данни за счетоводно приспадане на авансите.

Договорът е влязъл в сила веднага след подписването му и съгласно чл. 3 от него страните е следвало да съставят двустранни протоколи за конкретизиране на извършеното от [фирма] в последния ден на всеки месец. Такива протоколи не са представени нито в хода на ревизията, нито в хода на съдебната проверка на оспорения РА.

Оспорващият не твърди, че и към настоящият момент изпълнението на договора е започнало, но като причина за това изтъква влошеното икономическо състояние на страната, предизвикано от пандемичната обстановка.

Съдът не може да кредитира този довод, най-малкото защото според изложеното в заключението на СТЕ, през периода м. 05 до м. 10.2020 г. [фирма] е продължило да доставя на [фирма] бутилирана вода в големи количества – 1 066 188 бр., т.е. страните не са прекратили, въпреки стопанските трудности да изпълняват договора от 2018 г. От друга страна е нелогично и необяснимо от икономическа гледна точка, жалбоподателят да заплати една значителна по размер сума като аванс по договор, чието изпълнение очевидно е станало несигурно и дори невъзможно и в продължение на повече от две години да не предприеме никакви действия за прекратяване на договора и за връщане на платените като аванс суми, още повече, че според констатациите в РА, [фирма] е имало значителни

финансови трудности и е разчитало за осъществяването на дейността си в голяма степен на финансиране под формата на заеми.

На последно място съдът намира за правилен извода, в РД и РА, че процесните четири фактури не отговарят на изискванията на чл. 114 от ЗДДС. Те не съдържат информация относно количеството и вида на стоката, датата на която е получено плащането, данъчната основа на доставката и т.н. Констатации в тази насока се съдържат и цитираното по-горе заключение на СИЕ.

Във връзка с изложеното съдът намира, че жалбата в тази ѝ част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

2. По отношение на констатираната липса на стоки и начислен ДДС.

Анализът на събраните доказателства не дава възможност на съда да приеме за основателни релевираните от жалбоподателя оплаквания.

Видно от цитираното по-горе заключение на СИЕ, вещото лице, след преглед на представената справка на сметка 304 „Стоки“ за периодите от 01.07.2020 г. до 31.10.2020 г. за доставени, изписани, върнати и продадени количества стоки, е посочило точно и ясно, как са се формирали констатираните липси и неговите изводи напълно съвпадат с тези на органите по приходите. Констатациите по отношение на липсващите стоки в количество от 11 486 броя са точни и ясни и правото на защита на оспорващия не е нарушено. В справката са посочени общите количества на изписаните и продадените стоки, съответно 873 950 броя и 862 464 броя, както и средната покупна и продажна цена. 11 486 броя различни по вид стоки със средна покупна цена от 0,29 лв. са закупени от [фирма], изписани са, но не са продадени. За тези стоки е ползвано право на приспадане на данъчен кредит при тяхната покупка и не начислен данък при тяхната продажба. В този смисъл върху стойността на тези стоки в размер на 3 330,94 лв. е дължим данък в размер на 661,19 лв., на основание чл. 79, ал. 1 от ЗДДС. Размерът на дължимия данък се определя върху стойността на придобиване на стоките, които няма да бъдат използвани в икономическата му дейност. Съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице, което изцяло, частично или пропорционално на степента на използване за независима икономическа дейност, е приспаднало данъчен кредит за произведена, придобита или внесена от него стока, при унищожаване, установяване на липси или при бракуване на стоката начислява и дължи данък в размер на ползвания данъчен кредит. В случая органите по приходите са начислили данък в размер на 551,33 лв. през данъчен период м. 10.2020 г. когато е установена липсата, т.е. в края на ревизирия период. В заключението на СИЕ са посочени точно липсващите стоки, за които е упражнено право на приспадане на данъчен кредит, но не са използвани в икономическата дейност на жалбоподателя.

Визираната норма на чл. 79, ал. 1 от ЗДДС се прилага и при бракуване на стоки. Дружеството-жалбоподател е отразило брак на стойност в размер на 828,45 лв. през м. 10.2020 г., във връзка с който е начислило данък в размер на 31,05 лв. вместо в размер на 165,69 лв., т.е. разликата в размер на 134,64 лв. остава дължима и е законосъобразно начислена с процесния акт.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения

РА, е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

С оглед изхода на делото и предвид на факта, че ответникът по оспорването е поискал присъждане на разноски, на същия се дължат такива, изчислени по реда чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 161, ал. 1 и чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221020004970-091-001/22.04.2021 г., в частта, в която е потвърден с Решение № 1245/16.08.2021 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - С. при ЦУ на НАП, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 2260 лева (две хиляди двеста и шестдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.